

Introit: ***Nebot' toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: „V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. (Izajáš 30,15)***

Píseň 245 (441)

Modlitba

Čtení: Římanům 12

Píseň 761 (399)

Text kázání: Jan 6, 53-56 a 63

Milí přátelé, bratři a sestry,

rád bych se s vámi sdílel, čeho jsem byl účasten minulý týden. Občas si zajdu na oběd do restaurace Štěpánov ve Valmezu. A když jsem po obědě šel pak do kopce směrem k autu, tak na rohu křižovatky stál jeden starší pán opřený o dvě francouzské hole. Z jedné strany se mu snažila pomoci jedna starší paní, co šla taky kolem. Ten pán se viditelně nemohl hnout z místa. A když jsem se k nim přibližoval, tak už jsem měl na jazyku otázku, jestli nepotřebují pomoc. Ale ta paní byla rychlejší a sama řekla: „**Mohl byste nám, prosím, pomoci?**“ Samozřejmě jsem ihned přispěchal a pána podpíral z druhé strany. Pánovi to ale nešlo. Zaseklo se to. Měl totiž Parkinsonovu nemoc. Potřeboval se dostat asi 30 metrů ke svému autu a tak pomalými krůčky jsme se přibližovali. Velmi se snažil. A tak jsem ho musel pochválit. Řekl jsem: „**Ještě, že máte tak dobrou fyziku, vy jste asi musel dřív sportovat.**“ A on mi odpověděl, že ještě před dvěma roky hrál zápas v ping pongu. V jednu chvíli, kdy ale nemohl opravdu udělat ani krok a kdy ho ta jedna noha neposlouchala, tak byl na tu nohu opravdu i rozčilený. Volal na ní: „**Tak už konečně běž ty, potvoro jedna!**“ Bylo mi ho líto, jak těžce zápasil a jak byl bezradný. Nakonec jsme se k tomu autu asi po pěti minutách dostali, on nasedl a odjel domů.

Jestli tomu říct happy end? To určitě ne. Na mě to ale udělalo velmi silný dojem. Přemýšlel jsem, jak to bude mít dál těžké i doma. S jakou bezradností musí zápasit, když ho přestane poslouchat jeho vlastní tělo. Hlava by chtěla, ale tělo to už nedokáže. Chvíli ano, chvíli ne. Najednou se člověk nemůže hnout. I o tom je Parkinson. U Parkinsonovy choroby není problém v tom, že by mozek nevěděl, co chce. Problém je v tom, že je poškozena „převodovka“ mezi chtěním a pohybem. Povel zazní správně, ale nepřepne se do pohybu.

A já jsem si na stavu toho pána uvědomil, že tak někdy může vypadat, anebo vypadá i Kristovo tělo. Ne tedy to zubožené Kristovo tělo na kříži, ale tělo Kristovo jako církve. V listu Koloským 1, 18 je napsáno, že **Kristus je hlavou těla, totiž církve**. A tak mne napadlo, jestli i tady někdy neplatí, že hlava by chtěla, ale tělo je slabé, nereaguje. Jinými slovy řečeno, Pán nám zjevuje svou vůli, říká nám jasně, co máme dělat, kam jít, ale tělo Kristovo, tedy my křesťané na to jaksi nereagujeme. Anebo třeba reagujeme, ale já jako jednotlivá část těla, já třeba jako noha, se prostě nehnu, anebo dokonce zahnu úplně někam jinam. V 73. žalmu čteme vyznání žalmisty: **Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty...** Dovedete si to představit, milí přátelé, že se rozhodnete, že půjdete dopředu, vydáte svým nohám pokyn vpřed a najednou vám nohy nekontrolovatelně odbočí do propasti? Jak ten nemocný člověk to musí mít těžké. A jak to tedy někdy s námi nemá jednoduché i náš Pán Ježíš.

Někdo možná řekne, ale já Boží vůli plním do puntíku. Opravdu? Opravdu sám sebe každodenně a v každém okamžiku **přinášíš jako živou svatou, Bohu milou obět'**? A opravdu **se nepřizpůsobuješ v ničem tomuto světu a neustále se obnovuješ**? A opravdu **někdy nesmýšlíš výš a vždy dáváš v úctě přednost tomu druhému**? A máš neustále **bratrskou lásku, jsi vroucího ducha a sloužíš Pánu**? A **raduješ se vždy z naděje, v soužení pak jsi vždy trpělivý a v modlitbách vytrvalý**? A **svoláváš vždy dobro i na ty, kteří ti ubližují**? A **žiješ se všemi v pokoji**, jsi empatický k těm, kteří **pláčou, a pláčeš tedy s nimi**? A **nasytíš vždy hladového, podepřeš nemohoucího, pomůžeš potřebnému**? Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale stačí právě ta 12 kapitola listu Římanům jako zrcadlo, ve kterém vidím, že mnohokrát se já jako noha nebo ruka nepohnu tím správným směrem. Anebo kdybych byl nějakým důležitým vnitřním orgánem, který nefunguje, jak má. Co když bych byl srdcem? To by bylo zlé, jaké arytmie působím pak církvi. Co kdybych byl nefunkční ledvinou? Jaké komplikace bych církvi činil, anebo někdy činím!

Stačí tedy pohled do Písma a hned člověk ví, zda plní nebo neplní Boží vůli. Kristus jako hlava vydává pokyny, avšak my si často jednáme podle svého. Jako jednotlivé části Kristova těla slyšíme pokyny z Božího Slova, avšak jsme tedy také jeho vykonavateli? Jsme poslušnými údy Kristovy církve? Anebo společně s apoštolem Pavlem musíme konstatovat: **Chť dobro, to dokážu, ale vykonat už ne?** Přemýšlel jsem nad tím, jestli i náš Pán Ježíš není někdy taky bezradný jako ten nemocný pán. Jestli se nás neustále neptá, **koho pošlu a kdo nám půjde**, ale my na to nereagujeme. Nemyslím si, že by ve své svrchovanosti byl Ježíš z nás bezradný, vždyť On si může povolat i kamení. On stále hledá srdce ochotná. A tam, kde jsou lidé ochotní, tam, kde povstávají k přímluvným modlitbám, tam, kde zvěstují evangelium, tam, kde různým způsobem dělají misii a shromažďují další a další, tam, kde se navzájem mají opravdově rádi, tam dílo Boží roste a Bůh jedná. Na takovém místě je církev jakožto Kristovo tělo v pohybu. Ovšem tam, kde církev nebo jeho

jednotlivé údy nereagují na Boží pokyny, tam církev chřadne a je zchromlá. Tam přestává být ten pravý život.

Ono, bratři a sestry, nejde tak ani o výkon. A nejde ani tak o velké masivní evangelizace, ani o službu od nevidím do nevidím. Ono jde o to, jestli já jako jednotlivá část Kristova těla jsem nasycený tím Božím životem. Jestli já jako třeba noha nebo ruka jsem dostatečně prokrvený Kristovou krví, jestli mezi mnou a Kristem coby hlavou není přerušené nervové spojení. A my víme, že je to náš hřích, který toto spojení dost často přerušuje. Proto je důležité svůj hřích před Pánem vyznávat a opouštět ho. A v Pánu Ježíši Kristu znovu obnovovat to spojení, tu smlouvu, kterou nám Bůh v Kristu nabízí.

V podstatě to Pán Ježíš shrnul do těch slov, které zapsal evangelista Jan: „**Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.**“ Když takhle slova od Ježíše uslyšeli tehdejší jeho následovníci, tak říkali, že to je hrozná řeč. Začali Ho považovat za blázna, protože si nedovedli představit, že by jedli jeho tělo jako kanibalové a pili krev jako upíři. A tak bychom tam dále četli, že **od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.** My však víme, že Ježíš mluví v obrazech a že to nebylo myšleno doslova. A dokonce si myslím, že tím není doslova myšleno ani to, aby se svátost Večeře Páně konala třeba každou neděli, nebo každou bohoslužbu, jak to v některých církvích někdy bývá nastaveno. Spíše jde o každodenní styl života křesťana. Pán Ježíš totiž dále říká: **Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.** Dovedete si, bratři a sestry, představit, že bychom v Kristu trvale zůstávali, že bychom museli soustavně jenom jíst chléb a nepřetržitě pít víno jako krev Pána Ježíše? Taková nepřetržitá večeře Páně už na celý život? A kdo by se pak postaral o hospodárku, o děti, kdo by pak chodil do práce? Spíše by víno došlo a nejsem si jistý, že by zde Ježíš proměňoval vodu na víno. Každému soudnému křesťanovi tedy jistě dojde, že to není o tom, kolikrát v měsíci se koná svátost Večeře Páně, kolikrát se sytím viditelným chlebem a kolikrát piju viditelné víno. Pán Ježíš v téže 6. kapitole Janova evangelia (J 6,27) říká: **Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný.** A co to tedy je ten nepomíjející pokrm? Co Pán Ježíš myslí tím, když říká **mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj?** Odpověď můžeme nalézt dál v tom 63. verši (J 6,63): **Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.** Trochu nás to slovo vrací k tomu chromému tělu. K noze nebo ruce, která je bez života. V které chybí život. Je v tobě Boží život, anebo jsi jako bez života? Ať tak anebo tak, jedno je jisté. Bez přímého spojení s Kristem v nás nemůže být Boží život. **Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho,** říká Pavel v listu Římanům. Nicméně Pán Ježíš říká, že ten pravý život dává pouze Duch Boží. A tady můžeme pochopit ten Ježíšův obraz, když mluví o tom, že **máme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev.** A když říká, že **Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život,** tak to znamená, že se máme sytit nikoliv Jeho tělem, ale Jeho Slovem! Vzpomeňte si, jak Pán Ježíš při pokušení na poušti, říká satanovi, že **člověk není živ pouze chlebem, ale také slovem, které vychází z Božích úst.** A v 1. Janově epištole čteme: **Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a tak jste zvítězili nad Zlým.** A na počátku Janova evangelia známe dobře výrok: **Na počátku bylo Slovo a to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.** Máme-li tedy jíst Ježíšovo tělo, pak to znamená, že se máme sytit Jeho Slovem, pak budeme silní. A když budeme v Jeho Slovu zůstávat, pak budeme zůstávat v Bohu. Avšak co s tou krví? **V krvi je život,** říká už Starý Zákon. Ježíš prolil za nás svou krev, tzn. doslova, že prolil svůj život. Jeho krev vytekla proto, aby obrazně tato krev smíření proudila do žil jednotlivých Kristových údů. Tedy do tebe a do mě. Jinými slovy to znamená, že nestačí se pouze sytit Božím slovem, ale žít opravdově ve smíření s Bohem. Toto znamená pít krev Pána Ježíše. Žít v Jeho smíření. A toto smíření můžeme neustále hltat plnými doušky, když budeme zůstávat s Pánem Ježíšem ve spojení na modlitbách, ve chválách a v Jeho přítomnosti. A z takového vína se pak můžeme radovat, aniž by nás pak bolela hlava. A jak víme, sytit se Božím slovem a vírou přijmout Kristovo smíření není jen pro tento život. To zaslíbení jde ještě dál, jak říká Pán Ježíš: **Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.**

Bratři a sestry, Pán Ježíš nechce, abychom plnili jeho vůli nějak mechanicky. Abychom byli jen nějakou automatizovanou protézou, která nahradí pohyb a skutečný život. Pán Ježíš nás chce uzdravit, tak jako uzdravil chromého, Chce do našich nohou vlít svůj život, abychom se postavili na nohy a šli v Jeho síle. A to je něco nádherného. On nechce, abychom se pokoušeli jednat z vlastních sil, On chce být naší silou. On nechce zchromlou církev bez života, ani církev jako protézu, která je jen náhražkou. On chce církev zdravou. A tak se jím nechme uzdravovat. Otevírejme se Jemu, syťme se Jeho tělem (chlebem) a pijme Jeho krev (žijme s vírou). Buďme syti a žijme Jeho Slovem, a nechme se opájet ve víře Duchem svatým. Pak bude náš křesťanský život skutečnou radostí. Amen. Modlitba píseň 328 (502)

Slovo poslání: 1. Petrova 3, 8-12

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 682 (482)